

Malva Rosenfeld, making friends all over Europe: The youngest participant at the General Assembly

5 June, 2018

Photo: Albin Hillert/CEC

By Klaus Rieth

Still only 17-years-old, Malva Rosenfeld is the youngest person attending the General Assembly of the Conference of European Churches (CEC) in Novi Sad. Malva was invited to come as a youth adviser and is part of the Swedish delegation. She comes from the central Swedish town of Nora.

This enthusiastic young woman was invited to Novi Sad because of a speech she gave in her home congregation that impressed many people. A good year ago she gave a report in her church about the situation of children worldwide who die before they turn five. Her urgent plea was to take action and raise money for meaningful projects. A visit to the Auschwitz concentration camp also left a deep impression, she herself having Jewish ancestors.

Malva has a younger sister and comes from a home where religion is not given prime importance, but through her confirmation and the preparation from her pastor she became familiar with the Christian faith—and developed a desire to become a youth leader in the church youth group.

Engaging in the topics

Malva is in her element in Novi Sad, she reports. She meets with other youth delegates, youth advisers and stewards, and enjoys making new friendships with people from all over Europe. “They all want to do something to improve the world and they also believe in God,” she says.

Even if she is not used to having to listen to presentations for two hours at a stretch, the topic “hospitality” has become important to her. She is also interested in the subject of Europe’s future and how the issues can be put into practice.

When she returns home she will report to her congregation about her experiences in Serbia, particularly the deliberations there on “justice” and “human rights”. Sweden still admits many refugees from all over the world, which must continue, she says. “We must think about how grateful we would be if we had to flee and other countries took us in.” Integrating these refugees is another area close to her heart.

Besides work at the Assembly there has still been time for leisure. On the second day after they arrived, she says, there was a little open-air concert in Novi Sad. The band played the ABBA hit “Mamma Mia” which almost brought tears to her eyes.

[For high resolution photos please click here](#)

Malva Rosenfeldts

**tal vid Europeiska
kyrkokonferensen**

2018

CEC assembly –

Conference of European Churches

Mitt namn är Malva Rosenfeld, jag är 18 år och har varit engagerad i kyrkan sen 2014 då jag konfirmerades. Tiden i församlingen har givit mig otroligt många fina minnen, värdefulla samtal och människor som jag är väldigt tacksam för att ha i mitt liv.

I början av året fick jag förfrågan om jag ville delta på CEC assembly - Conference Of European Churches, ett stort möte som endast hålls var femte år, där människor runt om i Europa samlas för att samtala. I det läget hade jag ingen aning om vad det innebar, men efter att jag läst på så förstod jag hur spännande det var. Jag tackade ja till möjligheten, ja till att vara en av de två ungdomar som blivit nominerade av Svenska kyrkan och därmed ja till att åka på den här resan som jag är här för att tala om idag.

För att ni ska få en tydligare bild av vad jag varit med om ska jag börja med att visa en film. Det korta filmklipp jag ska visa handlar om mötet som hölls i Serbien i våras. Ett möte om allt som vi nu står inför, vilken framtid vi vill skapa och hur vi ska nå dit. Filmklippet nämner bland annat tre ord som hade stor betydelse där, *Justice* - rättvisa, *Hospitality* - gästfrihet och *witness* - att vi alla är vittnen till Gud. Gästfrihet i den här bemärkelsen är att öppna upp, att visa sin kultur och dela allt det som gör den speciell. Vi möttes under en tid då världen står inför stora utmaningar och det är vårt ansvar som kristna, som medmänniskor att göra världen lite bättre, varje dag.

FILMKLIPP

“LET US PROCLAIM TOGETHER... (nästan slut)”

Precis som Martin Luther King har jag också en dröm,
En dröm om att vi en dag ska ha ett mera jämlikt samhälle, där alla ÄR lika mycket värda och blir behandlade som det.
En dröm om att vi en dag ska leva i en värld utan främlingsfientlighet. En dröm om att vi en dag ska ha en planet som inte är en tickande bomb, där klimatförändringarna tas på allvar så pass, att verkliga samarbeten fungerar! **En**

dröm om att jag inte behöver oro mig för att gå ensam hem på kvällen eller för att resa själv.

En dröm om att mina framtida barn ska växa upp i en mer rättvis värld.

Den här drömmen innefattar allas lika värde, en värld där vi inte är **hänsynslösa egoister utan drivs av viljan att göra det bättre för andra och för oss själva.** Jag vet att det låter naivt. Men jag tror på att det är möjligt, att vi verkligen kan göra världen till en bättre plats om vi värdesätter våra förmågor, delar kunskap och samarbetar för att nå dit vi vill. Jag tror på vikten i att lyfta varandra, boosta, stötta och att aldrig ger upp - hur gamla vi än blir.

Jag tror att med rätt människor runt om oss kan vi bli vårt bästa jag. Genom att lyssna på varandra så vet jag att man kan komma så mycket längre. Mina föräldrar och min syster är en av orsakerna till att jag vågade ta det här steget, att resa ensam till ett för mig främmande land. Den support som de har givit mig visar än en gång på viktigt det är att omge sig med människor som bryr sig. Jag hade inte klarat den här resan på egen hand, men tack vare dem, så kunde jag njuta av allt denna resa innebar - den nya kulturen, vänliga människor och att stå helt på egna ben.

* på den vänstra bilden ser ni de flesta i den svenska delegationen och den högra visar alla som närvarade på mötet, närmare 500 stycken.

När jag blev nominerad kändes det överkligt och det var först efter ett par dagar av Kyrkokonferensen som jag insåg att jag verkligen var där och representerade svenska kyrkans unga. Precis där jag ville vara, där jag kände tillhörigheten som ett starkt band genom vår gemensamma tro. För mig personligen var denna resa av stor vikt, både för att växa i mig själv men också för att växa i min tro på att vi kan vara med och skapa den förändring vi vill se i världen. För vi kan prata, om mänskliga rättigheter, om miljö, men det är inte förrän vi börjar agera som den stora skillnaden sker.

Europeiska Kyrkokonferensen är en tidpunkt då många europeiska länder utser människor för att diskutera kring Europas framtid. I nuläget består **CEC assembly** av 114 kyrkor från alla regioner i Europa, ortodoxa, protestantiska

och **anglikanska**. Syftet med mötet var att dela med sig av sina skilda uppfattningar men samtidigt inse att det är så mycket vi har gemensamt. Mötet pågick i tio dagar varav de första dagarna var ett förmöte där enbart vi ungdomar närvarade.

Seminarium där vi tilldelades ny kunskap från alla håll i Europa och workshops var en del av vardagen där, likaså gruppdiskussioner om vad som är viktigt här i världen. *Vad som är värt att kämpa för.* Förmötet var en förberedelse där vi unga fick möjlighet att mötas och tillsammans komma fram till vad vi ansåg var det viktigaste att lyfta under det stora mötet. Det gav mig enorm styrka att möta likasinnade människor, drivna, sociala och målmedvetna personer, något som jag bär med mig än idag.

*

Dagens samhälle står inför en rad utmaningar. Frågor som tycks vara svåra att svara på. Under de tio dagarna i Serbien var dessa ämnen ständigt återkommande.

Klimatet, migration & integration, demokrati och främlingsfientlighet. Om att välkomna med öppna armar men också ha förmågan att integrera de som kommer på ett bra sätt. Vi talade om hur viktig klimatfrågan är och att det är vi - allihopa, som måste göra ännu mer för att förhindra att klimatet försämras ytterligare.

Vi talade om demokratins grunder och vad det innebär för ett samhälle om demokratin brister, vikten att stå upp för ALLA, för yttrandefrihet och religionsfrihet, för allas rätt att älska vem dem vill utan att straffas för det. Vi pratade om så mycket. Om allt som man kan tänka sig, delade våra tankar, vad vi gör i våra egna liv för miljön och hur våra samarbeten mellan kyrkor kan förbättra våra verksamheter.

*

Vi pratade om var hur viktigt det är med samarbeten mellan länder. Vilket bildligt talat kan jämföras med att **“bygga broar”** mellan individer, kyrkor och länder. Bygga broar mellan olika kulturer och traditioner. Vi måste ställa oss själva frågan: vill vi bygga murar som skapar ett segregerat samhälle. Murar som splittrar familjer och ökar rädslan. Eller vill vi ge våra barn ett samhälle med starka relationer mellan de olika parterna. Mitt svar är enkelt. Vi har sett

murar byggas, dela Berlin i två. Vi kan, med facit i hand, undvika att skapa främlingsfientlighet och hat och istället låta kärleken flöda. För det finns så mycket misstro i vår värld. Just därför är det viktigt att vi gör vad vi kan för att påverka.

Vi har tilldelats gåvan att finnas till. En gåva som i praktiken innebär att vi kan göra vad som helst med våra liv och de chanser som korsar vår väg, vi har valet - att säga ja eller nej. Valet att sprida positivitet och hopp omkring oss. Valet att dela vår kunskap och valet att förändra om det är något vi inte är helt nöjda med.

Det krävs mod att göra det man räddas, det som känns främmande och läskigt. Att övervinna sin rädsla och klara av det - det är styrka. Det krävs både mod och styrka för att i praktiken stå upp för demokratin och för de mänskliga rättigheterna.

Mänskliga rättigheter handlar inte bara om allas rätt till ett värdigt liv utan också om kampen mot rasism och diskriminering i Europa. På kyrkokonferensen kom vi fram till att vi delar ett ömsesidigt ansvar för att kunna vara ett välkommande Europa. Ett ansvar som var och en av oss måste ta på fullaste allvar.

Men vi var inte alltid överens. Ett par gånger blev jag förvånad över en del åsikter och uttalanden från vissa människor jag mötte. Där personers grundvärderingar inte riktigt stämde överens med det jag är uppväxt med, värderingarna som är präglade av den sociala miljön man växer upp i, landet, familjen och de människor man umgås med.

*

Sist men inte minst diskuterade vi begreppet "*En kyrka för alla*" och allt vad det innebär. En äldre kvinna var och föreläste om just detta under förmötet. Hennes ord berörde på djupet och fick lyssnarna att tänka efter en extra gång. Kvinnan jag talar om heter Torill Edoy, hon är en norsk kvinna som har levt hela livet med en CP skada. Hennes berättelse, den livskraft hon hade fick många till tårar. Det som gjorde mest intryck var hennes starka livslust, *aldrig*,

hade hon önskat att hon inte blivit född även fast hennes liv varit minst sagt komplicerat. Inte heller hade hon önskat efter ett annat liv.

Det här gav mig perspektiv på hur viktigt det är att vi värdesätter det liv vi har blivit givna. När hon sagt allt hon ville säga, var jag fylld av en känsla av hopp, tron på att det verkligen finns en mening med att stå upp för sig själv och det man tror på. I hennes fall handlade det om att sprida budskapet om en kyrka för alla, där alla är inkluderade på ett självklart vis.

Och i mitt fall, i mitt liv, handlar det om drömmen på en bättre morgondag - att aldrig sluta kämpa för allas lika värde och stå upp för det som är rätt. För vi har bara en värld som vi måste ta hand om, det finns bara en som är som du och just därför, måste vi värdesätta det vi har och förvalta det för vad det är, gåvan att finnas till.

Så låt oss finna *modet* att våga ta steget ut i det okända, bortanför vår bekvämlighetszon.

Låt oss finna *styrkan* att stå upp för allas rätt till ett värdigt liv.

Låt oss aldrig tappa *hoppet*, om att framtiden bär med sig något fantastiskt, hoppet om att vi klarar det vi tar oss an.

Låt oss bygga broar - för tillsammans, tillsammans kan vi göra skillnad på riktigt.